

Справжньої дискусії щодо геноцидного характеру Голодомору немає. І не може бути, бо для дискусії потрібні факти. А фактів – катма у «конспіраторів» Голодомору, які договорюються до того, що українці самі вмирали мільйонами (чого історія жодного разу не фіксувала на території України навіть у Середньовіччі).

А що ж насправді говорять факти?

Почнемо з того, що у 1914-15 навчальному році на території майбутньої УРСР у перший клас пішли 1 492 878 учнів. У 1928-29 навчальному році – трохи більше за півтора мільйони (1 585 814). А у 1938-39 навчальному році, тобто коли в школу мали піти діти, народжені в 1931-33 роках, українських першоклашок раптом стало менше одного мільйона (985 598).

І це втрати лише дітей, і лише в першому класі!

Загальносоюзна тенденція зовсім інша: у 1914-15 роках на території майбутньої РСФСР було 4 965 318 учнів, у 1928-29 – 5 997 980, у 1938-39 – 7 663 669.

Чисельність українців в СРСР за переписами складала:

1926 рік – 31 млн 194 тис 976,

1937 - 26 млн 421 тис 212,

1939 – 28 млн 111 тис 007,

1959 (після включення близько 7 мільйонів галичан, волинян, буковинців і закарпатців) – 37 млн 252 тис 930.

Середнє співвідношення населення СРСР між переписами 1926 і 1937 роком (без урахування постраждалих від голодоморів українців і казахів) склало 119,4 %, тобто приріст майже 20%.

Чисельність українців за цей же час зменшилася до 84,7 % від чисельності українців в 1926.

Тобто станом на 1937 рік число українців становило лише 70,9 % від кількості, яка мала б бути в разі поширення на Україну загальнодержавних тенденцій. В такому разі втрати

України від Голодомору становлять 10 мільйонів 844 тисячі.

За цей перепис 1937 року його виконавці були розстріляні.

Річ у тім, що Сталін на XVII з'їзді ВКП (б) вже назвав цифру чисельності населення СРСР на кінець 1933 р. - 168 млн. людей. У цих умовах дані перепису 1937 р., показували набагато меншу цифру - 162 млн людей. Цифру вирішили підправити.

За даними нового перепису 1939 року кількість українців скоротилася з 31,195 мільйона у 1926 році до 28,111 мільйона у 1939, тобто на 3,084 мільйона осіб. За цей же час відбувся приріст кількості росіян в СРСР на 21,8 мільйона (28%).

Населення всього СРСР зросло за цей час на 23,5 мільйона (16%).

Якби Голодомору не було, то чисельність українців, за умови поширення на нього загальносоюзних темпів приросту, у 1939 становило б 36,19 мільйонів, тобто на 8,075 мільйона осіб більше від наявної за даними перепису 1939 чисельності.

Підкреслимо, це занижені дані, оскільки загальносоюзні темпи приросту вже відпочатку занижені (за рахунок України і Казахстану).

У 1932-1933 роках більше половини всіх смертей в СРСР припадали на Україну, при тому, що населення України становило лише п'яту частину населення СРСР.

У пересічному українському селі від Голодомору загинуло в 2-4 рази більше людей, ніж у Другій світовій війні.

Наступний після 1939 перепис населення в СРСР було проведено тільки в 1959 році. З 1926 року, тобто за 33 роки, кількість українців зросла всього на 1,5 мільйона.

І це при тому, що на зламі 1930-1940-тих років Україна отримала значне вливання населення внаслідок входження до її складу Галичини, Закарпаття й Буковини.

Поляки пам'ятають і шанують двадцять тисяч своїх співвітчизників, яких більшовики розстріляли в Катині.

Однак в Україні протягом голодного 1933-ого кожного дня була така "Катинь".

Такий от союз і такі "общі корні".

Тому Голодомор – це саме геноцид українського народу, а не "спільна трагедія народів СРСР", тим більше, що вожді цих народів десятиліттями заперечували сам факт Голодомору, а деякі заперечують і досі.

Ще на початку ХХ століття Україну за швидкістю зростання населення порівнювали з Китаєм. А сьогодні Україна - №1 у світі за швидкістю зменшення населення.

Нині Україна на 7-му місці у світі з 230 країн за швидкістю зменшення населення. А серед співмірних за розмірами країн – на першому (всі порівняльні дані – з CIA World Factbook).

Українці – на 6-му місці у світі з 223 країн за смертністю на 1 тисячу населення; гірше нас 5 країн – Ангола, Афганістан, Південна Африка, Нігерія і Росія.

Україна на 198 місці за рівнем народжуваності із 221 країн (позаду нас зі співмірних за розмірами держав лише постіндустріальні Японія, Італія, Німеччина і Південна Корея).

Україна на 211 місці з 222 за кількістю народжень на одну жінку (з співмірних за розміром держав позаду нас лише Японія і Південна Корея).

Крім того, Україна – на перших місцях за рівнем захворюваності соціальними хворобами та хворобами, що найшвидше поширюються в деморалізованих суспільствах.

Це наслідки не незалежності, а саме СРСР.

Депопуляція сільського населення України (тобто перевищення кількості смертей над народженнями) почалася ще в 1979 році, і вже тоді стало зрозуміло, що до переходу цієї тенденції на місто лишилися лічені роки.

Якщо подивитися на статистичні дані, то побачимо, що найкращі соціальні показники у тих регіонах, які найменше часу були в "союзі".

Як же так трапилося, що Україна, яку не так давно порівнювали з Китаєм за швидкістю зростання населення, стала зоною демографічної катастрофи? Куди ж ділися діти з українських родин, як, приміром, у режисера Олександра Довженка, де він був чотирнадцятим?

Річ у тім, що з усього СРСР в 1932-1933 роках лише в Україні застосовувалися військові операції з огородження, з тим щоб не дати населенню врятуватися від голодної смерті.

Області України, населені пункти, а також сам кордон УРСР у 1932-1933 роках були оточені військовими загонами, у сутичках з якими загинуло багато втікачів. Цьому є маса доказів, записаних свідчень уже померлих та свідчень досі живих людей.

Єдиним регіоном, крім України, де в 1932-1933 роках були застосовані збройні сили для огородження територій після вилучення харчів у населення, стала Кубань - єдиний регіон СРСР поза Україною, де на той час переважало українське населення.

По всьому периметру кордону України, від Житомирщини до Луганщини, розташовано численні українські села, які вимирали з голоду, а за кілька кілометрів, за кордоном України, населення інших республік - Росії та Білорусії - не згадує жертв голодомору.

Тільки щодо населення України було ухвалено постанову, яка запровадила вилучення в селян не лише зерна, а всіх без винятку харчових запасів.

У розпал голоду 22 січня 1933 року Кремль спеціальною директивою наказав не допускати виїзду селян із території України й Кубані в інші райони, а "тих, хто пробрався на північ" негайно заарештовувати, і, після того, як були виявлені "контрреволюційні елементи", висилати на місця попереднього проживання.

У розпал голодомору, 17 березня 1933 року, було прийнято постанову, згідно з якою вихід із колгоспу допускався тільки з дозволу адміністрації на основі організованого набору робочої сили.

Поселенців з інших республік і червоноармійців, які заселялися на місце вимерлих селян, влада забезпечувала харчами, а місцеве населення України і Кубані – ні. Про це в Україні й на Кубані є безліч живих свідчень.

Голодомор проводився паралельно з відновленням масштабних репресій проти культурної еліти України та згортанням українізації в Україні й на Кубані.

Про Голод у Поволжі 1921-1922 років у СРСР можна було вільно писати, а про просту згадку про Голодомор в Україні ще в 1980-х роках можна було потрапити за ґрати. У розпал Голодомору в Україні СРСР називав повідомлення про нього у світі "брудними наклепами" й продовжував так робити ще багато десятиліть.

Під час Голодомору в Україні в 1932-1933 роках СРСР експортував за кордон мільйони тонн зерна та значні обсяги інших харчів, чому є маса підтверджень в офіційній біржовій статистиці.

Убивство мільйонів українців завдало значної шкоди економіці СРСР. Найбільш вразливими до голоду є діти. Вони мали б стати продуктивним населенням і основою економічної могутності країни. Однак СРСР усе одно пішов на їхнє вбивство. В українських селах постійно народжувалися люди, виховані українською мовою в українських традиціях. Врятувати їх від голодної смерті коштувало б копійки в порівнянні з тим, що ці люди щороку б заробляли для країни. Однак керівництво СРСР їх не врятувало.

Зрештою, спитаймо себе: невже в такій країні, як СРСР, де люди часто боялися говорити пошепки під ковдрою, могли вмирати від голоду мільйонами протягом майже двох років без відома й схвалення цього в Москві?

Іноземні дипломати повідомляли про приватні заяви радянських керівників про те, що в Україні в результаті голоду "етнографічний матеріал буде змінено".

Цікаво, що свідки розмови Сталіна за участі Постишева і Косіора, заявляли, як Сталін похвалив їх за звіти в Москву про кількість померлих від голоду в Україні і сказав Постишеву: "Ты, Паша, назначен нами туда в роли главола (главнокомандующего

голодом), и этим оружием сделаешь там больше, чем Семен конными армиями. Стасик (Косіор) немного растерялся, а у тебя рука и воля железные".

Зрештою, Радянський Союз здійснив геноцидні дії у вигляді виселення проти низки народів Криму й Кавказу. Невже Сталін більше любив українців?

А ще є матеріали з їзду КПРС про те, що Сталін вирішив виселити всіх українців з України: "Українці уникли цієї долі тому, що їх занадто багато й нікуди було вислати. А то він (Сталін) і їх би виселив".

Ця ідея була реалізована в наказі народного комісара внутрішніх справ СРСР Берії та заступника народного комісара оборони СРСР Жукова від 22 червня 1944 року про виселення всіх українців до Сибіру.

У своїх спогадах радянські генерали зізналися в існуванні такого наказу та готовності його виконати. Про те, що всіх українців збиралися виселити з України, на XX з'їзді КПРС у 1956 році зізнався генеральний секретар КПРС Хрущов.

Згідно зі спогадами американського державного секретаря Стеттініуса, під час переговорів у Ялті в 1945 році Сталін скаржився на "ненадійне" становище в Україні, та жалкував, що не ухвалив рішення про виселення українців до Сибіру.

А тепер спитаємо себе: якщо в 1944 році керівництво СРСР було готове на геноцид українців посеред ще не закінченої війни, то чому вони не могли цього хотіти в 1933?

Усіх цих фактів більше, ніж досить для того, щоб кожен, хто хотів і міг їх почути, почув. Як наслідок, за одним з опитувань у березні цього року 58% українців вважало Голодомор геноцидом українців.

Очевидно, що постгеноцидний характер України послаблює нашу країну, дає можливість робити з нею те, що влада робить сьогодні. Може, ще й тому влада не бажає чесно думати й говорити про Голодомор?

Крім того, сьогодні у владі є багато людей, які в Україні не народилися, їх ніщо не зв'язує з країною, крім майна, вони не мають тут родичів. Вони грабують країну і її мешканців, і їм потрібне для цього ідеологічне виправдання. Звичайно, їм не так близька наша історія. Але коли ти приходиш на чужу землю, твоя цивілізованість визначається тим, чи шануєш ти могили цієї країни. Власне, добре відомо, що й людська цивілізація почалася з ушанування могил.

Найголовніший висновок із цієї трагедії мають взяти для себе нинішні українці. До таких катастрофічних наслідків призвела втрата державності у Визвольних змаганнях 1917-1923 рр.

Історія карає тих, хто не знає її уроків. Адже й нині ідеологи „руського міра” навіть не збираються приховувати, що для цього „міра” український народ є помилкою, яку треба

виправити (викорінити).

Олександр Палій,¹ історик, автор книг «Ключ до історії України», «Історія України», [УНІАН](#)